

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εξήντα Εννέα

Αποκαλύπτοντας τον Διαγενεακό Κύκλο: Τα Τέσσερα Βδελύγματα του Αντβεντισμού

Jeff Pippenger
2024-02-02

Ο Θεός δεν αλλάζει ποτέ, και επομένως ο Αντβεντισμός κρίνεται στην τέταρτη γενεά του.

«Και εκάλεσε προς τον άνθρωπον τον ενδεδυμένον λινά, ο οποίος είχε στο πλευρό του το γραφικόν του μελανοδοχείον· και ο Κύριος είπε προς αυτόν: Διέλθε διά μέσου της πόλεως, διά μέσου της Ιερουσαλήμ, και βάλε σημείον επί των μετώπων των ανθρώπων οι οποίοι στενάζουν και βοούν εξαιτίας πάντων των βδελυγμάτων που γίνονται εν μέσω αυτής. Και προς τους άλλους είπε εις επήκοον μου: Περάσατε κατόπιν αυτού διά μέσου της πόλεως και πατάξατε· ας μη φεισθεί ο οφθαλμός σας, μηδέ να ελεήσετε· θανατώσατε μέχρις ολοκληρωτικής εξοντώσεως γέροντας και νέους, παρθένους και μικρά παιδιά και γυναίκας· πλην μη πλησιάσετε κανένα άνθρωπον επί του οποίου είναι το σημείον· και αρχίσατε από το αγιαστήριόν Μου. Τότε ήρχισαν από τους πρεσβυτέρους που ήσαν εμπροσθεν του οίκου.»

«Ο Ιησούς πρόκειται να εγκαταλείψει το ιλαστήριο του επουρανίου αγιαστηρίου, για να ενδυθεί ιμάτια εκδικήσεως και να εκχύσει την οργή Του με κρίσεις επάνω σε εκείνους που δεν ανταποκρίθηκαν στο φως που τους έχει δώσει ο Θεός. “Επειδή η κατά του πονηρού έργου καταδικαστική απόφαση δεν εκτελείται ταχέως, γι’ αυτό η καρδιά των υιών των ανθρώπων είναι πλήρως δοσμένη μέσα τους στο να πράττουν το κακό.” Αντί να μαλακώνονται από την υπομονή και τη μακροθυμία που ο Κύριος έχει δείξει προς αυτούς, εκείνοι που δεν φοβούνται τον Θεό και δεν αγαπούν την αλήθεια σκληρύνουν την καρδιά τους στην πονηρή τους πορεία. Υπάρχουν όμως όρια ακόμη και στη μακροθυμία του Θεού, και πολλοί υπερβαίνουν αυτά τα όρια. Έχουν ξεπεράσει τα όρια της χάριτος, και γι’ αυτό ο Θεός πρέπει να επέμβει και να δικαιώσει τη δική Του τιμή.»

«Περί των Αμορραίων ο Κύριος είπε: “Κατά την τετάρτην γενεάν θέλουσιν επανέλθει εδώ· διότι η ανομία των Αμορραίων δεν επληρώθη ακόμη.” Μολονότι το έθνος αυτό ήταν περιβλεπτό εξαιτίας της ειδωλολατρίας και της διαφθοράς του, δεν είχε ακόμη γεμίσει το ποτήρι της ανομίας του, και ο Θεός δεν θα έδιδε εντολή για την ολοκληρωτική εξόντωσή του. Ο λαός έπρεπε να δει τη θεία δύναμη να φανερώνεται με έκδηλο τρόπο, ώστε να μείνει αναπολόγητος. Ο εύσπλαχνος Δημιουργός ήταν πρόθυμος να ανεχθεί την ανομία τους έως την τετάρτη γενεά. Έπειτα, εάν δεν φαινόταν καμία μεταβολή προς το καλύτερο, οι κρίσεις Του θα επέρχονταν επ’ αυτούς.»

«Με αλάνθαστη ακρίβεια ο Άπειρος εξακολουθεί να τηρεί λογαριασμό με όλα τα έθνη. Ενώ το έλεός Του προσφέρεται με προσκλήσεις σε μετάνοια, αυτός ο λογαριασμός θα παραμένει ανοικτός· αλλά όταν τα ποσά φθάσουν σε ένα ορισμένο μέτρο, το οποίο ο Θεός έχει καθορίσει, αρχίζει η διακονία της οργής Του. Ο λογαριασμός κλείνει. Η θεία μακροθυμία παύει. Δεν υπάρχει πλέον ικεσία ελέους υπέρ αυτών.»

«Ο προφήτης, ατενίζοντας διαμέσου των αιώνων, είχε τον καιρό αυτόν τεθειμένον ενώπιον της οράσεώς του. Τα έθνη της εποχής αυτής έχουν γίνει αποδέκτες απαράμιλλων ελέων. Οι εκλεκτότερες ευλογίες του ουρανού τους έχουν δοθεί· αλλά εναντίον τους είναι γεγραμμένα αυξημένη υπερηφάνεια, πλεονεξία, ειδωλολατρία, περιφρόνηση προς τον Θεό και ταπεινή αχαριστία. Ταχέως κλείνουν τον λογαριασμό τους με τον Θεό.»

«Εκείνο όμως που με κάνει να τρέμω είναι το γεγονός ότι όσοι είχαν το μεγαλύτερο φως και τα περισσότερα προνόμια έχουν μολυνθεί από την επικρατούσα ανομία. Επηρεασμένοι από τους αδίκους που τους περιβάλλουν, πολλοί, ακόμη και από εκείνους που ομολογούν την αλήθεια, έχουν ψυχανθεί και παρασύρονται από το ισχυρό ρεύμα του κακού. Η καθολική περιφρόνηση που εκδηλώνεται προς την αληθινή ευσέβεια και αγιότητα οδηγεί εκείνους που δεν συνδέονται στενά με τον Θεό να χάνουν τον σεβασμό τους προς τον νόμο Του. Αν ακολουθούσαν το φως και υπάκουαν στην αλήθεια από καρδιάς, αυτός ο άγιος νόμος θα τους φαινόταν ακόμη πολυτιμότερος, ακριβώς όταν περιφρονείται και παραμερίζεται κατ' αυτόν τον τρόπο. Καθώς η ασέβεια προς τον νόμο του Θεού γίνεται περισσότερο έκδηλη, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ εκείνων που τον τηρούν και του κόσμου γίνεται πιο ευδιάκριτη. Η αγάπη προς τα θεία προστάγματα αυξάνεται στη μία τάξη, στον ίδιο βαθμό που η περιφρόνηση προς αυτά αυξάνεται στην άλλη τάξη.»

«Η κρίση πλησιάζει ταχέως. Τα ταχέως διογκούμενα στοιχεία δείχνουν ότι ο καιρός της επισκέψεως του Θεού έχει σχεδόν φθάσει. Αν και βραδύς να τιμωρήσει, εντούτοις θα τιμωρήσει, και μάλιστα ταχέως. Όσοι περιπατούν εν τω φωτί θα διακρίνουν σημεία του επερχομένου κινδύνου· όμως δεν πρέπει να παραμένουν ήσυχοι, με αμέριμνη προσδοκία της καταστροφής, παρηγορώντας τους εαυτούς τους με την πεποίθηση ότι ο Θεός θα σκεπάσει τον λαό Του κατά την ημέρα της επισκέψεως. Κάθε άλλο. Πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι είναι καθήκον τους να εργάζονται επιμελώς για να σώσουν άλλους, αποβλέποντας με ισχυρή πίστη προς τον Θεό για βοήθεια. «Πολύ ισχύει η δήσις του δικαίου, όταν ενεργήται ενθέρμως.»

«Το προζύμι της ευσέβειας δεν έχει απολέσει εντελώς τη δύναμή του. Κατά τον καιρό που ο κίνδυνος και η κατάθλιψη της εκκλησίας είναι οι μεγαλύτεροι, η μικρή ομάδα που στέκεται στο φως θα στενάζει και θα κραυγάζει εξαιτίας των βδελυγμάτων που διαπράττονται στη γη. Αλλά, ακόμη περισσότερο, οι προσευχές τους θα ανέρχονται υπέρ της εκκλησίας, επειδή τα μέλη της πράττουν κατά τον τρόπο του κόσμου.

Οι ένθερμες προσευχές αυτών των ολίγων πιστών δεν θα είναι μάταιες. Όταν ο Κύριος εξέλθει ως εκδικητής, θα έλθει επίσης ως προστάτης όλων εκείνων που έχουν διαφυλάξει την πίστη στην καθαρότητά της και έχουν διατηρήσει τους εαυτούς τους αμόλυντους από τον κόσμο. Κατά τον καιρό αυτόν ο Θεός έχει υποσχεθεί να εκδικήσει τους εκλεκτούς Του, που βοούν προς Αυτόν ημέρα και νύκτα, μολονότι μακροθυμεί γι' αυτούς.

«Η εντολή είναι: “Διέλθε δια μέσου της πόλεως, δια μέσου της Ιερουσαλήμ, και βάλε σημείον επί τα μέτωπα των ανδρών, οι οποίοι στενάζουν και βοούν εξαιτίας πάντων των βδελυγμάτων των γινομένων εν τω μέσω αυτής.” Αυτοί που εστενάζαν και εβών είχαν προβάλλει τα λόγια της ζωής· είχαν ελέγξει, συμβουλεύσει και ικετεύσει. Μερικοί, οι οποίοι είχαν ατιμάσει τον Θεό, μετενόησαν και ταπεινώσαν την καρδιά τους ενώπιόν Του. Αλλά η δόξα του Κυρίου είχε αποχωρήσει από τον Ισραήλ· αν και πολλοί εξακολουθούσαν ακόμη να τηρούν τις μορφές της

θηρσκείας, η δύναμις και η παρουσία Του έλειπαν.» Testimonies, τόμος 5, 207–210.

Η απεικόνιση της κρίσεως του Θεού, την οποία η Αδελφή White προσδιορίζει στο απόσπασμα, είναι η κρίση που επήλθε επί της πόλεως της Ιερουσαλήμ, η οποία κατά τις έσχατες ημέρες είναι η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Η κρίση ολοκληρώνεται με τον νόμο της Κυριακής, διότι εκεί είναι που αποτυπώνονται η σφραγίδα του Θεού και το χάραγμα του θηρίου. Το όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ προσδιορίζει τέσσερα κλιμακούμενα βδελύγματα. Το πρώτο εδάφιο τονίζει ότι το όραμα πρέπει να κατανοηθεί ακριβώς πριν κλείσει η περίοδος της χάριτος, προσδιορίζοντας την πέμπτη ημέρα του έκτου μηνός του έκτου έτους.

Ο Ιεζεκιήλ δεν είχε ανάγκη να συμπεριλάβει εκείνο το ιστορικό σημείο αναφοράς. Θα μπορούσε απλώς να είχε γράψει: «Και συνέβη, ενώ εκάθητο εν τη οικία μου, και οι πρεσβύτεροι του Ιουδα εκάθητο ενώπιόν μου, ότι εκεί έπεσε επ' εμέ η χείρ Κυρίου του Θεού». Το γεγονός ότι συμπεριέλαβε την αναφορά στην ημέρα πριν από το «666» αποτελεί προφητική αναφορά για τους σπουδαστές της προφητείας. Η αναφορά είναι για εκείνους που έχουν τη νίκη επί του αριθμού του ονόματος του θηρίου και γνωρίζουν το «666»· είναι στοιχείο της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας. Το γνωρίζουν αυτό, διότι είναι ο λαός του Θεού, οι οποίοι, κατά τον Πέτρο, «εις το παρελθόν δεν ήσαν λαός του Θεού».

Στο δεύτερο κεφάλαιο της Α' Πέτρου, ο λαός που τώρα είναι λαός του Θεού «έγεύθη ὅτι χρηστός ὁ Κύριος». Αυτοί είναι εκείνοι που προφητικώς έχουν «φάγει» τον λόγο του Θεού, σε αντίθεση προς εκείνους που αρνήθηκαν να φάγουν τον λόγο του Θεού. Όλοι οι προφῆτες ομιλούν περί των εσχάτων ημερών, και στο έκτο κεφάλαιο του Ιωάννου, ο Ιησούς έδωσε το μήνυμα ότι οι μαθητές Του πρέπει να φάγουν τη σάρκα Του και να πουν το αίμα Του. Σε εκείνο το κεφάλαιο, οι μαθητές που αρνήθηκαν να φάγουν τη σάρκα Του και να πουν το αίμα Του, το έπραξαν στο εδάφιο εξήντα έξι.

Από τότε πολλοί από τους μαθητές αυτού υπεχώρησαν και δεν περιεπάτουν πλέον μετ' αυτού. Ιωάννης 6:66.

Οι σοφοί, οι οποίοι τρώγουν τη σάρκα και πίνουν το αίμα του Χριστού κατά τις έσχατες ημέρες, κατανοούν ότι ο Χριστός, ως Παλμωνί, είναι ο Θαυμαστός Αριθμητής, και αναγνωρίζουν την υπογραφή Του όταν αυτή παρουσιάζεται. Ο αριθμός «665», στο εναρκτήριο εδάφιο του ογδού κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ, βρίσκεται εκεί, για όποιον επιθυμεί να δει, ώστε να καταδεικνύει τουλάχιστον δύο σημαντικά προφητικά σημεία. Το πρώτο είναι ότι το μήνυμα πρέπει να νοηθεί ως καλύπτον μία χρονική περίοδο πριν από τον νόμο της Κυριακής. Το δεύτερο είναι ότι ο αριθμός «666» βρίσκεται σε ένα από μόνον δύο εδάφια στο βιβλίο της Αποκάλυψης, το οποίο προσδιορίζεται με τη δήλωση ότι οι «σοφοί» θα κατανοήσουν κατά τις έσχατες ημέρες.

Εδώ είναι η σοφία. Όποιος έχει σύνεση, ας υπολογίσει τον αριθμό του θηρίου· διότι είναι αριθμός ανθρώπου· και ο αριθμός αυτού είναι εξακόσια εξήντα έξι. Αποκάλυψις 13:18.

Οι «σοφοί» που κατανοούν την αύξηση της γνώσεως κατά τις έσχατες ημέρες, όταν αποσφραγισθεί η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, θα γνωρίζουν ότι το «666» είναι ένα σημαντικό

προφητικό σύμβολο, διότι θα έχουν νικήσει επί του αριθμού. Ο Ιεζεκιήλ, λοιπόν, εισάγει στο όγδοο κεφάλαιο μια κλιμακούμενη αποστασία, η οποία παριστάνεται με τέσσερα αυξανόμενα βδελύγματα. Το τελευταίο ταυτοποιεί τους μωρούς ως προσκυνούντας τον ήλιο, σηματοδοτώντας έτσι την κρίση της Ιερουσαλήμ (του Αντβεντισμού) κατά τις έσχατες ημέρες. Η κρίση αυτή λαμβάνει χώρα στην τετάρτη γενεά. Τα τέσσερα βδελύγματα είναι τα σύμβολα των τεσσάρων γενεών του Λαοδικειανού Αντβεντισμού.

Η πρώτη γενεά άρχισε το 1863, με την αποστασία εναντίον του όρκου του Μωυσή περί των «επτά καιρών». Είκοσι πέντε έτη αργότερα, εκδηλώθηκε η αποστασία του 1888. Τριάντα ένα έτη αργότερα συνέβη η αποστασία του 1919, η οποία αντιπροσωπεύεται από το βιβλίο του W. W. Prescott, «The Doctrine of Christ». Τριάντα οκτώ έτη έπειτα από αυτό, το 1957, έλαβε χώρα η αποστασία που αντιπροσωπεύεται από το βιβλίο «Questions on Doctrine». Τώρα θα αρχίσουμε να καταδεικνύουμε γιατί αυτά τα τέσσερα ορόσημα ευθυγραμμίζονται με τα τέσσερα βδελύγματα του Ιεζεκιήλ οκτώ.

Το 1863, ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός εισήγαγε ένα νέο διάγραμμα για να αντικαταστήσει τα δύο διαγράμματα που αποτελούσαν εκπληρώσεις της εντολής του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ να «γράψεις την όραση και να την καταστήσεις σαφή επάνω σε πίνακες». Το διάγραμμα του 1863 αφαίρεσε τους «επτά καιρούς» από την προφητική απεικόνιση, όπως αυτοί υπήρχαν στα δύο ιερά διαγράμματα μαζί με τα 1260, 1290 και 1335. Στον Αββακούμ η εντολή προσδιόριζε ότι οι πίνακες (στον πληθυντικό) θα δημοσιεύονταν κατά τρόπο ώστε «να τρέχει εκείνος που το αναγινώσκει». Το διάγραμμα του 1863 ήταν τόσο μακριά από τον στόχο, ώστε απαιτούσε συνοδευτικό επεξηγηματικό φυλλάδιο. Δεν ήταν δυνατόν να κοιτάξει κανείς το διάγραμμα του 1863 και να «τρέξει» χωρίς ένα πρόσθετο φυλλάδιο.

Και άπεκρίθη πρὸς ἐμὲ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· Γράψον τὴν ὄρασιν καὶ χάραξον αὐτὴν σαφῶς ἐπὶ πινακίδων, ὅπως ἀναγινώσκων τις τρέχη. Ἀββακούμ 2:2.

Το διάγραμμα του 1863 ήταν ένα παραχάραγμα, σχεδιασμένο να συγκαλύψει το αληθινό, ακριβώς όπως είδε ο William Miller στο όνειρό του. Τα δύο ιερά διαγράμματα ήταν το σύμβολο της διαθήκης που ο Χριστός σύναψε με τον λαό που μόλις είχε λάβει τη θέση ως το αληθινό προτεσταντικό κέρασ του θηρίου της γης. Αυτά τα δύο διαγράμματα αντιπροσώπευαν σύμβολο της διαθηκικής σχέσεως μεταξύ των Μιλλεριτών και του Χριστού, ο οποίος ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του το 1844, και όταν ήλθε, ήλθε ως ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης. Ο αρχαίος Ισραήλ απεικονίζει τον σύγχρονο Ισραήλ, και όταν ο Χριστός έβγαλε τον αρχαίο Ισραήλ από τη δουλεία της Αιγύπτου, προτυποποίησε τον καιρό κατά τον οποίο επρόκειτο να βγάλει τον σύγχρονο Ισραήλ από τη δουλεία των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών παπικής κυριαρχίας. Η Αδελφή White επανειλημμένως υποστηρίζει αυτές τις δύο ιστορίες ως παράλληλες ιστορίες.

«Επάνω μας λάμπει το συσσωρευμένο φως των περασμένων αιώνων. Η καταγραφή της λημοσύνης του Ισραήλ έχει διατηρηθεί προς διαφώτισή μας. Στην εποχή αυτή ο Θεός έθεσε το χέρι Του για να συνάξει προς τον Εαυτό Του έναν λαό από κάθε έθνος, φυλή και γλώσσα. Στο κίνημα της παρουσίας Του εργάστηκε υπέρ της κληρονομίας Του, καθώς εργάστηκε και για τους Ισραηλίτες οδηγώντας τους έξω από την Αίγυπτο. Στη μεγάλη απογοήτευση του 1844 η πίστη του λαού Του δοκιμάστηκε, όπως εκείνη των Εβραίων στην Ερυθρά Θάλασσα.»

Testimonies, τόμος 8, σ. 115, 116.

Όταν ο Κύριος συνήψε διαθήκη με τον αρχαίο Ισραήλ, έδωσε δύο πλάκες για να παραστήσουν τη διαθηκική σχέση. Όταν ο Κύριος συνήψε διαθήκη με τον σύγχρονο Ισραήλ, έδωσε δύο πλάκες για να παραστήσουν τη διαθηκική σχέση. Οι δύο πλάκες των Δέκα Εντολών προτυπώνουν τις δύο πλάκες του Αββακούμ. Τους έδωσε τις δύο πλάκες λίγο μετά τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης, την οποία η Αδελφή Γουάιτ αντιστοιχίζει προς τη Μεγάλη Απογοήτευση του 1844. Λίγο μετά το 1844, από την άποψη της προφητικής ιστορίας, ο Κύριος παρήγαγε τη δεύτερη πλάκα. Ο αρχαίος Ισραήλ κατεστάθη θεματοφύλακας του νόμου του Θεού, και ο σύγχρονος Ισραήλ κατεστάθη θεματοφύλακας όχι μόνο του νόμου του Θεού, αλλά και εκείνων των μεγάλων προφητικών αληθειών.

«Ο Θεός έχει καλέσει την εκκλησία Του κατά την παρούσα εποχή, καθώς κάλεσε τον αρχαίο Ισραήλ, να στέκεται ως φως επάνω στη γη. Με τον ισχυρό πελέκυ της αλήθειας, τα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, τους έχει διαχωρίσει από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, για να τους φέρει σε ιερή εγγύτητα προς τον Ίδιο. Τους έχει καταστήσει θεματοφύλακες του νόμου Του και τους έχει εμπιστευθεί τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας για τον παρόντα καιρό. Όπως τα ιερά λόγια που είχαν εμπιστευθεί στον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και αυτά αποτελούν ιερή παρακαταθήκη που πρέπει να μεταδοθεί στον κόσμο.» Testimonies, τόμος 5, σ. 455.

Οι δύο πρώτες Εντολές αποκαλύπτουν το μίσος του Θεού προς την ειδωλολατρία, και μέσα σε αυτές τις δύο πρώτες Εντολές δηλώνει ότι η κρίση εκτελείται έως τρίτης και τετάρτης γενεάς, διότι δηλώνει ότι είναι Θεός ζηλότυπος.

«Ο νόμος δεν ελαλήθη κατά τον καιρό εκείνο αποκλειστικώς προς όφελος των Εβραίων. Ο Θεός τούς ετίμησε καθιστώντας τους θεματοφύλακες και φύλακες του νόμου Του, αλλά επρόκειτο να τηρείται ως ιερά παρακαταθήκη για ολόκληρο τον κόσμο. Τα προστάγματα του Δεκαλόγου είναι προσαρμοσμένα σε όλη την ανθρωπότητα και εδόθησαν για τη διδασκαλία και τη διακυβέρνηση πάντων. Δέκα προστάγματα, σύντομα, περιεκτικά και αυθεντικά, περιλαμβάνουν το καθήκον του ανθρώπου προς τον Θεό και προς τον πλησίον του· και όλα στηρίζονται στη μεγάλη θεμελιώδη αρχή της αγάπης. “Θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της ισχύος σου, και εξ όλης της διανοίας σου· και τον πλησίον σου ως σεαυτόν.” Luke 10:27. Βλέπε επίσης Deuteronomy 6:4, 5· Leviticus 19:18. Στις Δέκα Εντολές οι αρχές αυτές εκτίθενται λεπτομερώς και καθίστανται εφαρμόσιμες στην κατάσταση και στις περιστάσεις του ανθρώπου.»

«Δεν θα έχεις άλλους θεούς πλην Εμού.»

«Ο Ιεχωβά, ο αιώνιος, αυθύπαρκτος, άκτιστος, Εκείνος ο οποίος είναι ο Ίδιος η Πηγή και ο Συντηρητής των πάντων, μόνος Αυτός δικαιούται την υπέρτατη ευλάβεια και λατρεία. Απαγορεύεται στον άνθρωπο να δίδει σε οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο την πρώτη θέση στις στοργές του ή στην υπηρεσία του. Οτιδήποτε αγαπούμε, που τείνει να μειώσει την αγάπη μας προς τον Θεό ή να παρεμποδίσει την υπηρεσία που Του οφείλεται, αυτό το καθιστούμε θεό.»

«Δεν θέλεις κάμει εις σεαυτόν ουδεμίαν γλυπτήν εικόνα, ουδέ ομοίωμα τινός εκ των όσων είναι άνω εν τω ουρανώ, ή κάτω επί της γης, ή εν τοις ύδασι κάτωθεν της γης· δεν θέλεις προσκυνήσει αυτά, ουδέ θέλεις λατρεύσει αυτά.»

«Η δευτέρα εντολή απαγορεύει τη λατρεία του αληθινού Θεού διά εικόνων ή ομοιωμάτων. Πολλά ειδωλολατρικά έθνη ισχυρίζονταν ότι οι εικόνες τους ήσαν απλώς μορφές ή σύμβολα, διά των οποίων ελατρεύετο η Θεότητα, αλλά ο Θεός έχει δηλώσει ότι μια τέτοια λατρεία είναι αμαρτία. Η απόπειρα να παρασταθεί ο Αιώνιος διά υλικών αντικειμένων θα υποβίβαζε την αντίληψη του ανθρώπου περί του Θεού. Ο νους, αποστρεφόμενος από την άπειρη τελειότητα του Ιεχωβά, θα ελκυόταν προς το κτίσμα μάλλον παρά προς τον Κτίστη. Και καθώς θα υποβιβάζονταν οι αντιλήψεις του περί του Θεού, έτσι θα εξαχρειωνόταν και ο άνθρωπος.»

«“Εγώ Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος.” Η στενή και ιερή σχέση του Θεού προς τον λαό Του παριστάνεται υπό την εικόνα του γάμου. Εφόσον η ειδωλολατρία είναι πνευματική μοιχεία, η δυσαρέσκεια του Θεού εναντίον αυτής καλείται εύστοχα ζήλια.» Πατριάρχες και Προφήτες, 305, 306.

Η ζήλος του Θεού εκδηλώνεται ιδιαίτερος εναντίον της ειδωλολατρίας, και δεν είναι τυχαίο ότι το πρώτο βδέλυγμα στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ είναι «εικόνα ζηλοτυπίας».

Και συνέβη κατά το έκτον έτος, κατά τον έκτον μήνα, την πέμπτην ημέραν του μηνός, ενώ εκάθημην εν τω οίκω μου και οι πρεσβύτεροι του Ιούδα εκάθηντο ενώπιόν μου, ότι εκεί έπεσεν επ’ εμέ η χείρ Κυρίου του Θεού. Και είδον, και ιδού, ομοίωμα ως εμφάνις πυρός· από της εμφανίσεως των οσφύων αυτού και κάτω, πυρ· και από των οσφύων αυτού και άνω, ως εμφάνις λαμπρότητος, ως το χρώμα του ηλέκτρου. Και εξέτεινε μορφήν χειρός, και με έλαβεν από πλόκαμον της κεφαλής μου· και το πνεύμα με ύψωσε μεταξύ της γης και του ουρανού, και με έφερεν εν οράσει Θεού εις Ιερουσαλήμ, προς την θύραν της εσωτέρας πύλης της βλεπούσης προς βορράν· όπου ήτο η έδρα του ειδώλου της ζηλοτυπίας, το οποίον προκαλεί εις ζηλοτυπίαν. Και ιδού, η δόξα του Θεού του Ισραήλ ήτο εκεί, κατά την όρασιν την οποίαν είδον εν τη πεδιάδι. Τότε είπε προς εμέ· Υιέ ανθρώπου, ύψωσον τώρα τους οφθαλμούς σου προς την οδόν του βορρά. Και ύψωσα τους οφθαλμούς μου προς την οδόν του βορρά, και ιδού, προς βορράν, εις την πύλην του θυσιαστηρίου, τούτο το είδωλον της ζηλοτυπίας εν τη εισόδω. Ιεζεκιήλ 8:1-5.

Η εικόνα της ζηλοτυπίας είναι το πρώτο από τέσσερα κλιμακούμενα βδελύγματα που δείχνονται στον Ιεζεκιήλ. Η εικόνα της ζηλοτυπίας αντιπροσωπεύει την αρχή της πρώτης από τέσσερις γενεές κλιμακούμενης αποστασίας στον Αντβεντισμό. Η πρώτη γενεά άρχισε το 1863.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τη δική τους εποχή παρά για τη δική μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Τούτα δε πάντα συνέβαινον εις εκείνους ως παραδείγματα· και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων έφθασαν.” 1 Κορινθίους 10:11. “Εις τους οποίους απεκαλύφθη ότι ουχί εις εαυτούς, αλλά εις ημάς υπηρετούν αυτά, τα οποία τώρα ανηγγέλθησαν προς εσάς διά των κηρυξάντων το ευαγγέλιον εις εσάς εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ’ ουρανού· εις τα οποία επιθυμούσιν άγγελοι να παρακύψωσι.” 1 Πέτρου 1:12.....»

«Η Αγία Γραφή έχει συσσωρεύσει και συνδέσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτήν την τελευταία γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης υπήρξαν, και επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά τις έσχατες αυτές ημέρες.»
Selected Messages, βιβλίο 3, σσ. 338, 339.